

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΟΚΡΑΤΙΑΣ

Ο ΚΟΜΝΑΣ ΚΑΙ Ο ΔΑΙΜΟΝΑΣ ΤΗΣ ΑΓΟΡΙΑΝΗΣ

Η τρικήνη ιστορία ενός χωριού της Περικαρδίας. Η Αγία Μαρίνα και ο άρχηγός της Κομνάς. Τα έπακόλουθα μιας εξέγερσης. Μετά 25 έτη. Ο πατέρας με τα έπτά αγόρια. Στο έρειπιόν του πατρωνικού σπιτιού. Ο τσιφλικούχος Ξαχίης και η πανουργία του. Η παράξενη ιστορία του Δαίμονα. Μια θεατρική σκηνή. Το είκτρο τέλος του Τούρκου τσιφλικούχου. κλπ. κλπ.



ΠΑΡΜΕΝΟ στους πρόποδες του Παρνασσού βρι- σκεται το χωριό Αγόριανη. Στα χρόνια της Τουρ- κιάς συνέβησαν εκεί δραματικά γεγονότα. Και έν- πρώτους θα διαγραφούσε την παράξενη ιστορία του Δαίμονα της Αγόριανης και του γέρο Κομνά.

Α Γ Ε Ν Η :

Η Αγόριανη είναι ένα χωριό χωματότατο, με τή έλατά του, τους κήπους του και τα κρηά νερά του. Ψηλά στο στερέωμα κτισμένον είναι και τα γειώματα. Από τα γήφυρα χωματότατα καταστράφηται ο ποταμός Χιράδος (Αγοριανίτης), και περιού- νεται μεσ' από το χωριό, το κοβεί στα δύο, πο- πλόντας τα θαλάσσια περιβάλλοντα του, όπου περ- νάδες τ' άρνιδια, η πέδιλας και το ποταμίσι, αρ- μωνίζον τα κελιάδικά τους. Παλαιά το χω- ρίο είχε άλλα όνομα: λεγόταν Α γ ι α Μ α ρ ι - ν α. καταστράφη όμως από τους Τούρκους, κατά το 1695, ως έξης :

Ένας πρόκοπος του χωριού, Κομνάς όνομασμένος, άρματόση τους συγγενικούς του και σήμερος επαναστάτα. Οι Τούρκοι έλε- θσαν εναντίον του πολεμάοντα, γίνερος άγρια μάχη, και οι Έλλη- νες αναγκάστηκαν να υποχωρήσουν στο χωριό και να ταμποροδοήν στα σπία... Στο μεταξύ, ο άρχηγός Κομνάς έφυγε προς τον Κρησό Κοίλο, πέρασ στην Πελοπόννησο, όπου, με διάφορες περι- πητείες, έβησε στα Κολάβρια. Οι άλλοι επαναστάται, αφού κρη- τήσαν λίγες μέρες τον πόλεμο, έδωσαν πί- σση στα λόγια των Τούρκων, ότι δεν θέ- τους πολεμάειν, και έσυνθηκολόγησαν.

Μόλις όμως οι δεσποτασμένοι χωμανοί παρέδωσαν τ' άρματά τους, οι Τούρκοι τους έμπαζαν άδους στη γαϊδάρα του χω- ριού και τους έσφαζαν. Ο ποταμός κρηό- σεν κρηάνα από το αίμα τα νερά του, και η γενναία θρηνοούσα γορού. Έπειτα, οι Τούρκοι έλησαν δια τα γειώματα δια τα μετέφεραν σ' ένα χωριό της Φθιώτιδας, στο Α ρ λ α ζ α, όπου σέ λίγον καιρό πέ- θηκαν όμα από τους έλαιοδες ποροτίες και τις στερήσεις. Τότε, οι Τούρκοι, αφού ρη- μάσαν την Αγία Μαρίνα, έβαλαν φωτιά στα σπία και έφυγαν, αφήνοντας πίσω τους έρειπια.

Ο Κομνάς εγκαταστάθηκε στα Κολά- βρια, παντρεύτηκε μια νεοκρηοπούλα και αλόγησε έπτά γιοιάς και σημαντική περι- ούσια.

Έξαινα, όστις' από 25 χρόνια, γέρος και, έννοτιέλης τα δαιμονία του, έποήσε λοιπόν να χτηριάτα του, έληξε την οικογένειά του και έφυγε για τη Φου- δία... Στην άρχη, κατοικήσαν στο Κρησό, τρεις όμεις μαζικά από το τραγού τους χωριό. Τρεις μάλιστα από τους νέους Κο- μνάδες παντρεύτηκαν στα γήφυρα χωριά.

Μία όμως, ο γέρο-Κομνάς έληξε με τέσσερα άλλα αγόρια του, το Γιάννη, Θεόδωρο, Δημήτρη και Λορέα και πήγαν στο τόσο όμοιο βου- ροτόπιό άλλους ή 'Αγία Μαρίνα... Πορούσσια, βίατα, έλατα και θη- μάτια έσφαζάν τα έρειπια του χωριού. Και όλοι ένεινο τον τό- πο διάφορα βοσκοτό- το έννευτα της Τούρκους μέσης από τα Σάλο- να, Ζαίτης τ' όνομα του. Ο Τούρκος, αυτός είχε έξει το κοράδι του, από γήφυ και πρόβατα, γι' είχε κτηνάσια και μια κρηά στήνη.

Ο Κομνάς και τ' αγόρια του, διαλασμένοι όμα, έφρχεαν και βρι- σκεν τα γειώματα του ποροουχού τους σπιατό...

Έξαινα όμως, ένθ' ο γέρο-Κομνάς έσπεσε και γέταξε οργανη- μένος τα έρειπια, μια μαζαρία πετρώσαν μέσα από τον κρηό λογγό. Οι Κομνάδες την έσοτόσαν άπίσως. Έπειτα έφρχεαν, βριάναν τη φουά της, έσοτόσαν και τα άνοκοδοτήριά της και έσφαζάσαν τον τόπο.

— Παδιά μου, είτε τότε ο γέρος στους γιοιάς του, να έναυτιό- σουμε το σπία μας! Έτσι, κάποτε την εζή μου... Να έναυτιόσουμε το χωριό!

Πρόβια τα τέσσερα αγόρια, άφρχαν να καθι- σήν τα γειώματα από τους θύναους και τα δέντρα, γ' άνοιγαν τον τόπο, γιά να χηρίουν. Την έσοχη έζείνη ο Τούρκος Ζαίτης έλατε στα Σάλονα. Ένας όμοιος πο- πλάος του, Μπαζαίης όνοματι, έσπεσε και την έδολοί- ησε, ότι οι Κομνάδες ήθελαν να κατέλαβαν το βοσκοτόπι, και θα του πάσαν όλο τ' του γήφυ.

Ο Ζαίτης όμως τρέχε άμωσος επί τόλου και βρι- σκεται άντιμέτωπος όχι μόνο με τους άρματωμένους Κο-

μνάους, αλλά και με άλλους Έλληνας του Χρησού που είχαν έλθει να βοηθήσουν. Ο Τούρκος τσιφλικούχος, κάνοτας την άναρχη φι- λιατία, κατέφερε προς δεξιά της έξερήσεως του γέρο-Κομνά, ότι η άνοκοδοτήσε του χωριού θα είνε και σ' αυτόν όφελιμη, και ά- φρχε να χηρίουν οι Κομνάδες και όμα οι άλλοι που μαζήσαναν από τα γήφυ χωριά, άζαχη γι' ο ίδιος ο Μπαζαίης, που πήρε τόσο γιά σπία.

Κατόπιν όμως, ο Τούρκος τσιφλικούχος, γιά να έμποδίση το άνοκοδοσιό του χωριού, κατέφερε σέ μια ποροχιά. Έπεισε ότι οι χωμανοί είνε ποροχλητικοί. Μείδουσε λοιπόν τσιφλικούς, ότι στο λογγό φουάσε ένας φοβερός δαίμονας, ότι τάχα σ' αυτόν όφείλετο η πρότη καταστράφη του χωριού, και ότι και τώρα δεν θα το ά- φρηθ το νέο χωριό να ίδη γήφυ και ποροχλή. Ο ιστορικός Κρη- μος γορού σγηνώσε το έξης :

Ο του δαίμονος φόβος μεγάλος έκόλυε τον άνοκοδομέν του χωριού, διότι οι δεσποτασμένοι κάτοικοι έραντάζοντο, ότι όντως έξέλεαν δαίμονας άναπρόδυντας επί των άποτόμων κρημών, και έντος των βασιτών ποροήρων και σπηλαίων του Ποροουχού δε- σποτήσαν !

Ο Κομνάς, έπειδή ήξερε ότι δεν θα τον έπίστευαν οι χωμανοί άν τους έλεγε ότι όμα αυτό ήταν ποροχλή του Τούρκου, κατέφερε στο άντίθετο μέσο: Έπεισε ότι πρώτατα φανερώθηκε ένας μεγάλος δαίμονας, και μάλιστα ότι φουάσε μέσα στο Κρησόσπον άντρον, αλλά ότι αυτός τον έσπασε... όμοιο από ά- γρησομαία, κοντά στο όμοιο που πέσε στην Αγόριανη και τον έπασε. (Η βίαση αυτή έλαται άζαχη Α δ α κ α ο ε). Αφού τον έπασε — έξοκολούθησε διαρκομένος ο γέ- ρο-Κομνάς τον έβοήσασε με πορομένο σίδηρο στο μέτωπο, τον έπέταξε και τον έκανε όμοιο του σπιατό του! Ο σφρησομένος δαίμονας έπέλοφες, χωρίς άντιλογία όίσε τον τις δε- αταγές, με άπιστετη γρηγορούα και σατα- νήτα δέναν. Σε μία μέρα έκοψε έκατό φο- ροτάματα έπτα κρηά... *

Ο Κομνάς έξερθε και από τους δαίμο- νες τον άζαχη την άπόθεια, άφρχόντας τους να πιστεύουν, ότι ο δαίμονας που σφλάσασε είνε ένας φοβός σφλάβος, αλλά μια μέρα συνέβη το έξης :

Η γενναία του Κομνά κατέβηε στο πο- τήμα να πλένη, παίροντας μαζί και το όμοιο αυτόν να τον βοηθήση. Έκει όμοιος ο παρό- έντος αυτός όμοιος θέλησε να την ένοχηση και τότε η γενναία, θημομένη των έρτησε- σ' ένα βρημένο ποροχίμο στο μέτωπο. Ο όμοιος φοβήθηκε και έφυγε και το ποροχίμο μακρύνεσε στο χωριό. Λέγαν μάλιστα πως ο δαίμονας αυτός γέταξε Έξαινα, άφρχόν- τας πίσω τ' ο ποροχίμο θηματό. Τότε ο γέ- ρο-Κομνάς γιά να τους καθηροήση τους γο- μαίους και γιά να τους άσφαλήση τάχα, έκανε την έξης θεατρική σκημή :

Έληξε δύο ποροχίμα διόμα, άφρχενα και ήλιο, τα έφρχε σέ σφρητόν αζήτη και αζάζασης γέρο-γέρο όλο το χωριό, έξ- έσοζάζοντας το ποροχό δαίμονα, να μην έξερήσων. Και όμα έα- νηροήσε στην είσοδο του χωριού, έσοζέσε τα ποροχίμα και άνο- κύντας έναν λίζαο, τα έφρχε έκει, μαζί με το αζήτη.

Έτσι κατά τη λαϊκή πρόβηη, το νέο χωριό έταν άπορόδολιτο και άπληροστοίο από τα δαίμονια, καθηροήσασε.

Το νέο χωριό όνομασθή Αγόριανη, έπειδή ο όμοιος της Κο- μνάς είχε πολλά αγόρια. Στη βία όμα έταν έγινε η σκημή των διό- μον ποροχών, ως θησια έξοχνοσίου, οι Αγόριανίτες, έφρχεαν έναν ηρωό Στασό, γι' αυτό άζαχη και σήμερα η θέσε έκείνη όνομαζε- ται Σ τ α ο ε ε.

Έπειτα, ο γέρο-Κομνάς μίλησε στους κατοίκους και τους έλε- ότι η Αγόριανη θα είνε άπληροσπία από τους δαίμονες μόνον όταν οι κάτοικοι κάνονε καλές ποζέσεις και κρη- τήν τις έντολές του Θεού.

Έτσι έσοχησθήθηκε έκει μία νέα κρηονία, έσοχηθη, ζένη από κάθε ποροχό λορησά, η και η Αγόριανη. Ο Κομνάς έβησε αλλά τ' όνομα του ζούσε και πολλοί το έδιναν ως βρηοπιστό όνομα στα παιδιά τους. *

Ένας έφρχονος του γέρο-Κομνά, Δημήτριος όνομαζό- μενος, γνοσώσε με το ποροχίμοτα Καλαφός, θέλησε ν' άπαλλάξη κάποτε το χωριό του από το φόρο που έξοζο-



Τούρκος Μπίσης



ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

— Ο Βάγνερ και ο Χρίστος 13.

Σπουδαίο ρόλο στη ζωή του περιφημού Γερμανού μουσικού Ριχάρδου Βάγνερ έπαιξε ο άσθμικός 13. Γεννήθηκε εν πρώτοις στο έτος 1813, του οποίου τον άσθμώδη δίνει έπισημ τον αριθμό 13. Τα χρόνια του άνομιτατόνιου του άποτέλεσαν τον άσθμικό δεκατόνιο. Η μελοποιήσις του άριστοτεχνηματικού έργου του «Ταγζώτες» έτελειώθη στις 13 Απριλίου 1843, το έργο δέ αυτό άπέτυχε οικτρά, όταν έδόθη για πρώτη φορά στο Παρίσι, στις 13 Μαρτίου 1859.

Όταν, κάποτε έδόθη προς τιμήν του μεγάλου καλλιτέχνη ένα έπισημο γήρινο στη Βαυαρία, παρακάθησαν σ' αυτό 13 πρόσωπα. Κάποιος προληπτικός απ' τους προσεχόμενους το άντελήθη αυτό κα' έτοιμάστηκε ν' άπογοητοση, αλλά ο Βάγνερ δέν άφησε λέγοντας, ότι αυτός ο ίδιος ήταν ο δέκατος τρίτος και ότι αυτός έπρεπε να πεθάνη μέσα στο χρόνο, σύμφωνα με την πρόφητη, πράγμα που εύτυχώς δέν συνέβη.

Η γενική δοκιμή όλων σχεδόν των έργων του γινόντουσαν κατά τάξη στις 13 του μηνός και έτσι ο περιφημος αυτός συνθέτης πέθανε στις 13 Φεβρουαρίου...

— Ένα μενδικό πειστήριε.

Πρό όλιγων χωρών από Όνάθ της Ουαλλίας ήταν μια πολύ πρωτότυπος δική. Αρραζόταν κάποιος νέος, άνωμαζόμενος Στήβενς Έρβιν, έναντιον του οποίου είχε έπιλάβει άσχημή κάποια κα' Έλεν Στόνς, έπειδή είχε άβυσσική την έπιστολή γάμου που της είχε δώσει.

Η έπίστολα ζητούσε από τον κατορθωμένο είκοσι χιλιάδες άποζημίωση για φρενική δόνην και για τη ζημία που είχε έπαισι έξ ατίας των σχέσεων μετ' αυτού, ίσχυρομένη ότι, λόγω του δεσμού τον είχε άποφύγει την πρόταση γάμου ενός παισιότου κατορθωμένου, ο οποίος έτσι παντρεύτηκε με μια άλλη.

Στο δικαστήριο όμως ή μής Στόνς δέν κατορθώσε να παρουσιάση καμιά απόδειξη, ή όποια να βεβαιώση τους δικαστές, ότι ο Έρβιν της είχε έπισχεθεί γάμο. Αυτός μάλιστα έπιστηρίζε ότι νόνο μια άλλη συνάφεια τον συνέδεε μαζί της.

Η μής Στόνς ζήτησε τότε προθεσμία ειροαστοσύνης όσον για να προσάγει τις απόδειξεις της.

Και την άλλη μέρα πράγματι παρουσιάστηκε στο δικαστήριο, λάμποντας όλη από τη χαρά της. Από πίσω την ακολουθούσαν τέσσαρες ζευγαριότα, οι όποιοι μετέφεραν με κάπο ένα περίσσιο πλάτανο που τον είχαν ξεροψώσει από το γαιτωικό δάσος.

Έλάσαν στον χωριό του δέντρον αυτού ήταν σαλασμένη μια καρδιά, που την τριπόσαν ένα βέλος, κι από κάτω χαραγμένα από τον άπιστο μηνστήρα τ' αλόλονθα λόγια:

«Αγαπημένη μου Έλεν, ή ημέρα που θα γίνης γυναίκα μου θα είναι ή πιο ευτυχισμένη της ζωής μου!»

Σ τ ή β ε ν ς Γ κ ρ η ς

Μπώς σ' αυτή την άνασχησίτητη απόδειξη, οι δικαστές έδωξαν την άσχημή της Έλεν, ή όποια έτσι ζέρισε και τη δική.

Λοιπόθεν να πληρώνη την Τουρκία, και το κατορθώσε με πολλά δόμα στο Σουλτάνο. Πήριξε έτσι έ να γ λ ο υ α ν ι που έλεγε, ότι ή Αργόμνη είχε έλαβη από κάδε φορολογία, άσχημη και από κείνη που γισέροατε ο Τουρκός ταμχιώτης Ζαΐμης, ως πάλι ως κάτοχος του τόπου, γέρος κι αυτός τόκου. Αλλά ο Ζαΐμης δέν ήθελε να επακούη από φιλίαν αυτό, Παζαρός τόκου, γροντας δόξληρη σηματοποίηση, έπιστολοζώσαν τους άγαθούς Αργόμνιτες ζητούσαν μεγάλους φόρους σέ χωριμία τα είδη. Οι Αργόμνιτες έβαναν τότε ένα είδος ενειροφοράς, έμψεζαν έναν καλό ποσό, το έδωσαν στον Καλοζού, και έκείνος έταξίδευε στην Κωνσταντινούπολη, όπου έποιρσε μια-μια στους Τουρκούς έπιστολές και έπέτυχε την κατάδικη του Ζαΐμη, ως παρακλώσαντη στη Σουλτανική διαταγή. Αύτη ήταν πάλι ένας θάισμος για την Αργόμνη.

Ο Καλοζούς έγινεος κιάσαν στην πατρίδα τον συνοδόμενος από δυο μπ ο σ τ α ν τ ζ ι δ ε ς, δηλ. γεννητάριους της σουλτανικής σηματοποιήσεως, οι όποιοι, στήματα με τις διαταγές που είχαν, έβασαν τον Τουζού ταμχιώζου, που έβαλαν σίδερα στο χέρι και τον έβησαν στην Κωνσταντινούπολη, να κωσιώση!

Αλλά ο Ζαΐμης έπροήρησε ν' αποτινήση, παρά να έπιστη τον άπιστωτικό διά της άγγλης θάνατο. Ηπτε λοιπόν δηλητήριο και πέθανε, στο καρδί. Έτσι οι μπ ο σ τ α ν τ ζ ι δ ε ς έφεραν στην Κωνσταντινούπολη ένα πτόμα...

Η ιστορία όμως της Αργόμνης δέν τελειώνει έδω. Έχει τραγική συνέχεια, την όποια θα διηγηθώμε σέ άλλο φύλλο.

ΤΑ ΜΟΙΡΑΙΑ ΚΑΙ ΠΕΠΡΟΜΕΝΑ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙΟΥ

Μεταξύ των κοσμημάτων της Τουρκικής αύλης συγκαταλέγεται με-ζου των βασίλων κα' ένα πολύτιμο δαχτυλίδι, του οποίου ή ιστορία είχε άρετά περιούνη, γιατί συνδέεται με το συνοικείο ενός απ' τους πρώτους αυτοκράτορας της Ρωσίας.

Ο Νικόλαος Α', δευτερότοκος κόος του Τοούρν, έφέρασε κάποτε από το Βερολίνο, όπου στάθηκε για κάποιες ημέρες. Έκει γνωρίστηκε με τη θυγατέρα του βασιλέως της Γερμανίας Φρειδερίκου Γουλιέλμου, Καρόλινα, ή όποια διάτρεχε τότε το 16ο έτος της ηλικίας της. Η νεαρή πριγκίπισσα κατορθώσανε το ένο βασίλειόνα με την καλήνη της και του ενάντενος σφοδρόν έρωτα.

Ο Νικόλαος έξ άλλου ήταν ένας από τους φροστέτους άδους της εποχής του, με το ήρωικό του άνάστημα και τα άφροσπλά του χαρακτήριστικά. Αν και την περνούσε ώμος μόνο κατά δύο χρόνια, γινόταν πολύ μεγαλίτερος της, πράγμα που τον έπεριβάδε κάποιος από μύα της.

Ο βασιλέως Φρειδερίκος είχε δηλώσει από χωριό στη θυγατέρα του, ότι ήταν έλευθερο να έλέξη τον σέβου της, αλλά ή νεαρή πριγκίπισσα έβανε αδιάφορη στις έρωτικές έαδηλώσεις του μεγάλου δούδε. Τα αισθήματα της δέ αυτά δέν άλλαξαν καθόλου, ότε έόμα όταν έβησε την είδηση περί της προσοχής άνασχορήσεος του.

Την παρρημονή του ταξιδίου του ο Νικόλαος έκείνης έπίτηδες ζωντά της, όταν στρώθηκε το τραπέζι στο παλάτι και σέ μια στιγμή της είπε:

— Αγαπητή μου φίλη, αύριο παντρεύη και γύρω.

— Αποσιώδη πολύ για την φρενική άνασχορή σας, του αλάντησε έκείνη, αλλά τι να γίνη; Δέν μπορώτε να την αναβάλλετε;

— Αυτό έξαρτάται από σας, της είπε έκείνος τριώνοντας τις δε χείρας του.

— Αλήθεια; Και τι θέλετε από μένα; ρώτησε ή πριγκίπισσα με άποφύγεια.

— Να μου έτοιμάσετε, πριγκίπισσα, με ποιόν τρόπο θα κατορθώσω να σας γίνο άρεστός.

— Ω, αυτό που μου ζητάτε δέν είναι και τόσο εύκολο...

— Πριγκίπισσα, της είπε, τότε άποφασιστικά ο μέγας δούξ, έμπετήρια άρετά το χαρακτήρα σας, παρετήρησα τα γούστα σας, έπρολόγησα τις κλίσεις σας και έρωσο να σας βεβαιώσω, ότι θα ζήσετε ευτυχισμένη μαζί μου...

— Υψηλότατε, του αίνυτηνος έκείνη θέλοντας να δώση τέλος στη συζητήση αυτή, ένα ζήτημα τόσο λεπτό δέν μπορεί να λυθί στο τραπέζι...

Ο μέγας δούξ της είπε τότε με φωνή συγχωρημένη:

— Έατο, πριγκίπισσα. Θά ποισήσω, Θά έπιθυώσα όπως να μου δίνετε μια απόδειξη της συναιδέας σας. Θά ήβεια δηλαδή να μου άφήσετε το δαχτυλίδι που φοράτε. Θά με καθιστώσατε τον ευτυχέστερο άνθρωπο του κόσμου...

— Τι λέτε; Να σας δώσω το δαχτυλίδι μου μπροστά σέ τόσοος άνθρωπος; άποζημίωζε ή πριγκίπισσα ξεκινασμένη.

— Κανέναν δέν θα σας έδη, Άλλωστε, μιλώμε τόσο ήσυχα, ώστε κανέναν δέν ύποπταίτε το θέμα της συνοικίας μας. Κρίνετε το δαχτυλίδι μέσα σ' ένα κομμάτι φουγι, βάλετε στο πίσω σου κι' έγώ θα το πάρω από κεί για να το έρω σαν γύρω...

— Σας πληροφορώ με λύπη μου, φρένας ή πριγκίπισσα, ότι μου είναι αδύνατο να το βγάλω από το δαχτυλίδι μου. Ο λόγος είναι ότι το δαχτυλίδι άνηκει στη δασκάλα μου, στην όποια έχει περριβεί από κληρονομία. Μου το φόρησε μια γούστα έδοι και λίγες μέρες π' από τότε, παρ' όλης της προσοχής μου, δέν μπόρεσα να το βγάλω...

— Για δοκιμάστε και πάλι... Έπος αυτή τη φορά να το κατορθώσατε...

Η πριγκίπισσα πράγματι έδοκιμάσε και έπέτυχε. Πήν όμως άποχωριστή από το δαχτυλίδι της, το κτίτσε προστηριάζ απ' τους χείς μεριές, γλώσσας έλαγιά και τέλος άφώτο το έβηρη σ' ένα κομμάτι φουγι το έβλες ζωντά στο πίσω της.

Ο Νικόλαος το πήρε από κεί με άπνημονομία, το έβγαλε από το φουγι και το παρετήρησε σ' αυτός με προσοχή. Έλατα ρώτησε την πριγκίπισσα με καταφώνη έκπληξη:

— Είδατε την έπαυση; το δαχτυλίδιό σας;

— Ναι, από όλιγων τη διάβαση, και για πρώτη φορά μάλιστα. Δέν την είχα προσέξει ός τόκου.

Στο δαχτυλίδι, το όποιο ήταν παλιό δούφο της αυλής του αυτοκράτορας της Ρωσίας Αλεξάνδρου του 1ου στη δασκάλα της πριγκίπισσας, έπίρησε ή έπαυση ή «Αδοκράτειρα της Ρωσίας».

Ένα χρόνο μετά το άνωτέρω περιστατικό, ο αυτοκράτορος της Ρωσίας Αλεξάνδρος Β' άναγνώστηκε να παρετηρή έπειτα από μια στάση ποιόνε εναντιον του. Έτσι ο θόνος της Ρωσίας περριβέθε στο μεγάλο δούνα Νικόλαο. Ο Νικόλαος πήρε γυναίκα τον την όμοια Καρόλινα κα' έτσι ή έπαυση του δαχτυλιδιού βήριε αληθινή. Η Καρόλινα έγινε αυτοκράτειρα της Ρωσίας.

